

taasa sama? Rahhakot olli koddoo; kes teab
kas perrenaene omma tädidega koddoo on, ehk
üksed on luffus, kust ma rahha kätte saan?
Ja ilma rahhata need mehhed ka ei sõida.

Ma tean sedda weel praego üsna selgeste,
et need rahha-hädda mõtted, mis minnule
muido suurt süddame wallo olleks teinud, et
need nüüd mo ees nago unnenäggo ollid. Ma
lääsin ennam wennides, kui astudes, eddasi.
Sain ühhe silla jure, mis Seine jõest üle läib.
Weesi josis silla alt läbbi, nago sulla tinna,
palla õhk läis ülesse.

Kui ma jälle terve ulitsa eddasi olin läi-
nud ja weel eddasi, siis hakkasin ma jubba
Jummalat tännama, et sure kõrwetaja palla-
wa kääst ärra piddin sama, — kuulsa Parisi
rohhoaea puud paistsid jubba, seal aeasid wirt-
sumehhed wirtsudega wet üles pu ladwadest
sadi, peesid pu lehta tolmust puhkaks. Nat-
tokekses aeaks andis mulle suur kunsti näi-
tusse maea omma warjo — läksin weel nat-
tokekse eddasi üle ühhe platsi minnema, kus
paljo liikumist ja sõitmist olli. Siis olli, nago

olleks terve jõggi mo kaela jaddand. Üks
mees hakkas mo kääst kinni, et ma hooste ja
wanrite alla ei piddand sattuma, weddas mind
eest ärra. Mo märk olli ni ärra, et ma head
abbimeest tännadagi ei märkand.

Kas ma peaks weel korterisse jõudma? mõt-
lesin isseenneses.

Wassimus aeas mind paika otsima, kus ma
natttokeesse jalga woisin puhkata, läksin roh-
hoaea pude sekka, otsisin ühhe pengi, istusin
senna peale, — se olli palla, sest se olli rauast.
Seal seadsin ma ennast lahkeste istuma, pan-
nin ühhe põlwe teise peale, aeasin silmad laie-
male, kui nad siamale ollid olnud. — Siis
ma näggin mõnned laste salgad; pari koeri,
kes ühhe põesa ärest teise nufisid; ühhe wanna
naesterahwa, korm kääs, kust wina puddel
wälja wahtis; ühhe Ahwrika-ma soldati, noor
tüttarlaps kääkõrwas, — ja siis watasin ma
pool närtfind diekeste peale, mis mo ees rosi
labba peal ollid.

Sedda wennitusse jutto vägin ma sellepär-